

Setkání u zmrzlinového stánku

U zmrzlinového stánku se jednoho dne náhodou setkali tři podivuhodní mužíčkové — Mecháček, Sandálek a Štuclík. Byli tak malí, že je zmrzlinářka pokládala nejdřív za skřítky, a hned jí padly do oka i jiné jejich zvláštnosti: Mecháček měl vous z měkounkého mechu a v něm rostly sice loňské, ale krásně červené brusinky. Sandálek chodil v botkách s uříznutými špičkami jako v sandálkách, aby se mu pohodlněji hýbalo prsty. Štuclík nosil místo obvyklých šatů tlustý štuclík a z něho mu vykukovala jenom hlava a chodidla.

Lízali zmrzlinu a se zájmem si jeden druhého prohlíželi.

„Promiňte,“ řekl konečně Štuclík. „Jestli se nemýlím, jsme si tak trochu podobní.“

„Bodejť, jsme jeden jako druhý — piškudlíci k pohledání,“ přitakal Sandálek.

Mecháček utrhl z vousu několik brusinek, podal je novým známým a prohodil:

„Ke zmrzlině přijde kyselé vhod.“

„Jestli chcete, můžeme se ještě někdy sejít,“ pravil Štuclík. „Uvaříme si kakao a popovídáme si.“

„Hurá!“ zaradoval se Sandálek. „Pozval bych vás k sobě, ale nemám žádný domov. Už odmalička se věčně toulám světem.“

„Já zrovna tak,“ přidal se Mecháček.

„To je opravdu zvláštní náhodal“ zvolal Štuclík. „Já jsem na tom stejně. Všichni jsme tedy tuláci.“

Hodil do odpadkového koše papírek od zmrzliny a zatáhl zip u štuclíku. Jeho štuclík se totiž rozepínal a zapinal na zip. Mezi-tím dojedli zmrzlinu i ostatní.

„A co se takhle dát do party?“ navrhl Sandálek. „Chodit světem společně je o moc zábavnější.“

„Beze všeho,“ s radostí se připojil Mecháček.

„To je prostě úžasná, přímo velkolepá myšlenka!“ zazářil Štuclík.

„Tak tedy ujednáno,“ uzavřel Sandálek. „Ale nedáme si ještě jednu zmrzlinu?“

Všichni byli pro a koupili si další zmrzlinu.

Po chvíli Štuclík prohodil:

„Já mám mimochodem auto. Jestli s tím souhlasíte, mohlo by se stát tak říkajíc domečkem na kolech pro nás pro všechny.“

„Ohohó!“ protáhl Mecháček. „Kdo by s tím nesouhlasil?“

„Všichni jsme pro,“ potvrdil Sandálek. „Jezdit autem je tak pohodlné!“

„Jenom jestli se tam všichni tři vejdem?“ strachoval se Mecháček.

„Moje auto je zároveň maringotka,“ odpověděl Štuclík. „Mista bude dost pro všechny.“

Sandálek veselé hvízdl a prohlásil:

„To se nám hodí.“

„Aby ne,“ s úlevou vydechl Mecháček. „Koneckonců staré přísloví praví, že při dobré vůli i malý chlívček pojme stádo oveček.“

„A kde stojí ten domeček na kolech?“ zeptal se Sandálek.

„U pošty,“ odpověděl Štuclík. „Poslal jsem odtamtud na dva tucty dopisů.“

„Na dva tucty dopisů!“ podivil se Mecháček. „To musíš mít hodně přátel!“

„Ne, právě naopak,“ usmál se poněkud stydlivě Štuclík. „Nepíšu přátelům, ale sám sobě.“

„Ty píšeš sám sobě?“ podivil se tentokrát Sandálek.

„Víte, já hrozně rád dostávám dopisy,“ řekl Štuclík. „A nemám jediného kamaráda, jsem sám jako kůl v plotě, a tak si pořád píšu. Na adresu poste restante. V jednom městě dopisy odeslu a v druhém je vyzvednu.“

„To je náramně zvláštní způsob dopisování,“ usoudil Mecháček.

„Opravdu vtipně vymyšleno,“ souhlasil Sandálek. „Nedáme si ještě zmrzlinu?“

„To se rozumí,“ prohlásil Mecháček.

„Já jsem taky pro,“ přidal se Štuclík. „Dokonce si myslím, že bychom mohli ochutnat čokoládovou. Je sice o něco dražší než obyčejná zmrzlina, ale když jsme se tak znenadání sešli, nebudeme přece škudlit.“

Koupili si čokoládovou zmrzlinu a mlčky lízali.

„Ta je sladká,“ promluvil konečně Mecháček. „Mnohem sladší než obyčejná zmrzlina.“

„Hm,“ utrousil Sandálek.

„Prostě báječný pudink,“ řekl Štuclík.

„Cože?“ Mecháček na něho vrhl udivený pohled. „O jakém pudinku to mluvíš? Jíme přece čokoládovou zmrzlinu, jestli se nemýlím!“

„Promiňte prosím,“ zahanbeně pravil Štuclík. „To se rozumí, že jíme čokoládovou zmrzlinu, a ne pudink. Ale víte, mně se stává taková zvláštní věc, já si z rozrušení sladkosti lehko pletu.“

„Co tě mohlo rozrušit na čokoládové zmrzlině?“ podivil se Mecháček.

„Já nejsem rozrušený ze zmrzliny,“ vysvětloval Štuclík, „ale z toho, že jsem se s vámi seznámil. Je to tak říkajíc příjemný pocit. Až do dneška jsem byl hrozně osamělý, a teď najednou najdu tak skvělé kamarády. Taková událost musí přece rozrušit každého.“

„Možná,“ řekl Sandálek. „Mě rozrušuje i čokoládová zmrzlina. Jen se podívejte, jak se celý třesu.“

Opravdu se třásl a ve tváři byl celý promodralý.

„Ty ses nachladil,“ pochopil Mecháček. „Uškodil sis tou zmrzlinou.“

„Asi máš pravdu,“ souhlasil Sandálek.

„Už žádnou zmrzlinu,“ polekal se Štuclík. „Ledaže by se vzalo pár kornoutků do zásoby. Mám v maringotce ledničku.“

„Opravdu?“ zvolal Mecháček.

„To je ohromnél!“ zajásal Sandálek. „Pořídime si slušnou zásobu na takové dva měsice.“

„Je v tom ale jeden háček,“ pokračoval Štuclík. „Lednička chladi, jen když auto stojí. Za jízdy se strašně zahřeje.“

„Hm,“ utrousil Sandálek. „A zmrzlina roztaje?“

„Samozřejmě,“ potvrdil Štuclík.

„V tom případě by bylo myslím rozumnější žádnou zásobu nedělat,“ v zamýšlení prohodil Mecháček.

„Mně se taky zdá, že by to bylo nejsprávnější řešení,“ pravil Štuclík. „Ale nerad bych vám vnucoval svůj názor.“

„Nohy mi hnedle zmrznou na kost,“ prohlásil Sandálek. „Třeba bych si je trochu zahřál v Štuclíkově ledničce.“

„Tak jdeme,“ řekl Mecháček. „Upřímně řečeno, už dávno hořím zvědavostí, jaké asi je to Štuclíkovo auto.“

„Děkuji,“ utrousil bůhvíproč Štuclík.

A všichni vykročili.